

Het Zeeburgereiland

tekst en illustratie: René Arnoldi

Det Zeeburgereiland is een woeste rafelrand met drie gigantische silo's. Alles lekker dichtbij is het nieuwe motto, maar ook zo lekker veraf, want uit het zicht. Een ideale plek dus om het Occupied-kamp heen te verplaatsen. Dan hebben de verwende toeristen en zakenlieden in het centrum daar geen last meer van. Of een ideale plek voor andere heropvoedingsprojecten, je kunt daar alles vernielen zonder er werkelijk schade aan te richten.

Maar nee hoor, de enige echte woestenij in de stad moet ook zo nodig worden gecultiveerd. Er is al een gelikte website. Op alle plaatjes staat een in het oog springend vuurrood vormloos dingetje. Na goed kijken, blijkt dit de vorm van het eiland. Maar het moet worden gezegd: het Zeeburgereiland wordt een paradijs! Er komen geweldige restaurants, veelzijdige uitgaansgelegenheden, verschillende scholen, uiteenlopende sportaccomodaties, een uitgebreide jachthaven, een groot winkelcentrum en ga zo maar door. Door bij de start al het accent te leggen op de voorzieningen heeft men wat dat betreft geleerd van IJburg. Daar waren eerst huizen en verder helemaal niets. Waardoor hangjongeren uit verveling gingen hangjongeren en volwassenen bij gebrek aan kroegen hun vuilniszakken maar van drie hoog het raam uit gingen gooien. Dat is nog steeds zo, want er is nog steeds niet veel te doen op IJburg. Natuurlijk zijn die voorzieningen op het eiland er nog niet.

Het zijn intentieverklaringen die nog niet verder gekomen zijn dan de tekentafel. Maar het idee is goed!

Dan zijn er ook nog de vrije kavels. Die zijn gesitueerd rond een paar ingetekende voetbalvelden. Op alle kavels is al ingetekend en er is zelfs een reservelijst. Het is een regelrechte goudmijn, want een kavel kost nog meer geld dan een luxe penthouse, terwijl het huis nog moet worden gebouwd. Hoezo gaat het slecht met de economie? Nou, met de kopers van de kavels kennelijk niet! Maar zoals bekend gaat het wél slecht met de bouwsector, maar die gaan de kavels dus niet bebouwen. Dat gaan de kopers zelf doen. Uiteindelijk krijg je situaties zoals in België: alles dwars door elkaar. Of erger, zoals in Griekenland: huizen die niet afgebouwd kunnen worden omdat het geld op is en dat lijkt vanwege de exorbitante prijzen van de kavels een meer logisch scenario.

Laat ik eerlijk zijn: wanneer ik oud en seniel in een verzorgingstehuis lig, zal er wel weer een zoveelste herzieningsplan zijn ingediend, terwijl men op dat moment nog geen reet opgeschoten is. En waarom moet het Zeeburgereiland opeens gecultiveerd worden? Terwijl andere projecten vanwege de crisis niet afgebouwd worden of zelfs niet aan wordt begonnen. Moet IJburg niet gewoon eerst worden afgebouwd voor aan iets vergelijkbaar nieuws wordt begonnen? Soms snap ik het niet. ◀

gebouwd door een maatschappelijke speler als Stadgenoot, er zijn al zoveel woningen van 100m2 in dit gebied. Menig gezin trekt, zodra kind twee zich aandient, naar IJburg of elders.

'De architect Coen van Velzen had grotere woningen ontworpen maar die haalden in 2005 de voorverkoop niet. Ook al is Stadgenoot een sociale bouwer, met dit gebouw moeten ze geld terughalen. Al zullen ze nooit helemaal uit de kosten komen. Maar dat ligt ook aan de hoge grondprijzen in Amsterdam', aldus Wolff.

Concreet bestaat Argentinië uit twee blokken. Het eerste blok wordt maart 2012 opgeleverd. Er komen 76 koop- en vrije sector huurwoningen en 32 sociale huurwoningen, alle inclusief een parkeerplaats, want onderin is een parkeerkelder met drie lagen. De begane grond bevat bedrijfsruimten met een entresol. De appartementen zijn nagenoeg allemaal driekamerwoningen, zowel in blok 1 als blok 2 en zijn gemiddeld tussen de 90 en 110 m2. De prijzen liggen nog niet vast. Stadgenoot selecteert momenteel de makelaars. De makelaar bepaalt de verkoopprijs van de woningen. Wolff: 'Ik vermoed dat het varieert tussen de drie en vier ton.'

Mocht Argentinië echt het einde van een periode markeren en de markt zou door de crisis nog verder onder druk komen te staan, dan zou het Stadgenoot sieren zijn maatschappelijke functie waar te maken door een aantal van deze woningen per twee te schakelen en door te verkopen aan het hogere segment en te verhuren voor redelijke bedragen. Dan blijven de ouders met kinderen ten minste in dit gebied. En dat is tenslotte ook weer goed voor de economie! ◀

